

Butlletí

de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya

número 10 | primavera 2009

Sumari

Urgeix la llei electoral	3
Joan Rigol i Roig	
MONOGRÀFIC SOBRE LA LLEI ELECTORAL	
• La democràcia com a responsabilitat	4
Concepció Ferrer i Casals	
• La llei electoral de Catalunya	6
Vicenç Capdevila Cardona	
Informacions	11
• Reflexions sobre la llei electoral a Catalunya	12
Francesc Casares i Potau	
• Una nova llei electoral?	14
Rosa Bruguera i Bellmunt	
• La llei electoral de Catalunya i l'autogovern	16
Roc Fuentes i Navarro	
• Sobre la llei electoral	17
Heribert Barrera i Costa	
Conferència de Patrícia Gabancho sobre l'ús social del català	18
Ricard Fernández Déu	
Visita al monestir de Sant Benet de Bages	20
Jordi Vila i Foruny	
Assemblea general ordinària de l'Associació	24
Joan Rigol i Roig i Ferran Pont i Puntigam	

Consell de redacció: Teresa Capilla i Pujol, Maria Teresa Casas i Vives, Ferran Pont i Puntigam. **Fotografies:** Pepe Navarro (coberta, pàg. 2), Jordi Gumí (pàg. 3), Francesc Català Roca (pàg. 17) i Josep M. Casals i Guiu (pàg. 20-25). **Assessorament lingüístic:** Serveis d'Assessorament Lingüístic del Parlament de Catalunya. **Disseny i maquetació:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. **Distribució:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. Parc de la Ciutadella, s/n, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 635. Fax 933 046 636. A/e: edicions@parlament.cat. **Impressió:** IGOL, SA, Esplugues de Llobregat. **Tiratge:** 650 exemplars. **Dipòsit legal:** B-6.025-2007. **ISSN:** 1887-7893.

Editorial

Urgeix la llei electoral

DESPRES DE TRENTA ANYS D'AUTONOMIA, Catalunya ja hauria d'haver elaborat totes les seves lleis institucionals, inclosa la llei electoral. Sectors conscienciats de la nostra societat ho reclamen amb raó. A tots ens preocupa el distanciament de la societat envers la política i repetim sovint que l'instrument adequat per a fer-hi front és una llei electoral que aproximi els diputats als electors. De fet, Catalunya no es pot permetre el luxe de tenir l'assignatura pendent de la pròpia llei electoral que ajudi a donar vida a la funció dels diputats del Parlament.

Vivim, electoralment parlant, d'una disposició provisional d'abast espanyol, quan tenim plena capacitat de legislar sobre nosaltres mateixos. Per què no s'ha fet aquesta llei? És que s'ha esvaït l'esperit constituent, institucional del nostre món polític? És que tota la política catalana s'ha d'avaluar amb la calculadora dels interessos de partit?

Cercar la dimensió institucional dels partits polítics no és un signe de feblesa, de candidesa. Cal una actitud política que valori l'interès general del país. No es tracta només de generositat sinó d'actitud, si el que volem es connectar la política catalana amb els nostres conciutadans. En un hipotètic i irreal dilema entre una participació ciutadana en les eleccions d'un 90% de l'electorat, amb la derrota electoral del propi partit, o un 20% de participació però amb la victòria electoral, què escollirien els responsables dels nostres partits? Si estan preocupats per la desafecció política, cal que ho demostrin amb el compromís de fer la llei electoral.

Què cal fer? Em sembla que els màxims representants institucionals de la nostra política haurien d'assumir el compromís davant la societat de tirar endavant aquesta llei. Amb aquesta força moral crec que haurien de convocar els responsables dels partits i dels grups parlamentaris. No per a discutir, ni que sigui encobertament, els seus propis interessos, sinó per a identificar les variables que poden acostar els polítics a la societat.

Tenint presents totes les variables pròpies d'un país complex com el nostre, hauríem de ser capaços d'ordenar-les a fi de reforçar la relació entre cada diputat o diputada i la seva circumscripció. I no cal dir que això s'haurà de fer promovent la cohesió de les diverses opcions de partit; no s'ha de posar en risc la vertebració de l'estructura de partits, però això no justifica una organització «piramidal» de partit.

La generació actual de polítics té el repte de superar el dèficit que hem deixat els qui els hem precedit.

JOAN RIGOL I ROIG
President del Parlament de la VI legislatura
i president de l'Associació

La democràcia com a responsabilitat

LA DEMOCRÀCIA, COM AFIRMAVA EMMANUEL MOUNIER, és l'únic sistema polític que proposa la dignitat de la persona lliure com a base de l'ordre polític en garantir-li el dret a fer-se el seu propi destí. I, en tant que ésser dotat d'una dimensió comunitària, és coresponsable de la cerca del bé comú i de les qüestions que afecten la comunitat de la qual és part. Des d'aquesta perspectiva, filla del personalisme comunitari que inspira l'acció política d'Unió Democràtica de Catalunya, democràcia equival a responsabilitat i participació. Dues accions que tenen la seva màxima expressió i es fan efectives mitjançant el sufragi universal que garanteixen les eleccions lliures. D'aquí es desprèn que la llei que estableix el sistema electoral és una peça clau del joc democràtic, i no només perquè regula la participació sinó perquè —i aquesta no és una qüestió menys important— és el que, en darrer terme, determina la conformació de les opcions de govern i de les majories que el sustenten.

És per això que a l'hora d'analitzar la vigent llei electoral s'han de considerar els objectius als quals ha de servir un sistema electoral.

El primer que cal considerar és el de la representació, que exigeix que en la composició de les institucions quedin adequadament reflectits els diversos interessos i les opcions territorials, socials i polítiques. I la proporcionalitat entre els vots i els escons que estableix la llei electoral, basada en criteris d'equitat, assegura la cohesió social i evita la pèrdua de pes polític dels territoris menys poblats.

El segon objectiu és el de la concentració, en virtut de la qual les eleccions, a més d'assegurar la participació dels ciutadans, faciliten la formació de governs estables, cosa que una excessiva fragmentació dels partits amb representació parlamentària pot impedir. Per aquest motiu, en ple procés de transició a la democràcia, la llei electoral pretenia limitar el nombre de partits amb representació parlamentària i afavorir els partits majoritaris i, en conseqüència, la formació de majories que facilitessin la governabilitat del país.

I el tercer objectiu és el de la participació, és a dir, assegurar que els electors puguin expressar la seva voluntat política mitjançant el vot. El fet que la llei determini que les llistes electorals siguin tancades, si bé ha contribuït a consolidar els partits polítics —element imprescindible del procés democràtic—, segresta en bona mesura la lliure expressió de la voluntat dels electors en donar-los l'opció de votar no tant en funció de les seves preferències reals sinó d'allò que determinen els partits. Durant la transició era lògic que, després de quaranta anys de dictadura, es volgués enfortir el paper dels partits polítics, però no hi ha

dubte que tancant les llistes es limita la capacitat d'elecció, amb la qual cosa es redueix l'interès ciutadà per la política.

És evident que l'actual sistema electoral beneficia més unes formacions que altres, en funció, sobre tot, del pes de cadascuna d'aquestes en cada territori; i que caldria millorar la proporcionalitat dels resultats pel que fa a les relacions vot-escó i vot-població, sempre que aquesta millora no vagi en detriment de la vertebració política i representativa de tot el territori i de la formació de governs tan estables com sigui possible. El que sí, en canvi, que cal reformar en profunditat, segons Unió Democràtica de Catalunya, és el sistema de les llistes tancades, ja que, en no permetre que els electors elegeixin els seus candidats individualment sinó com a membres d'unes llistes tancades proposades pels partits o les coalicions, que són els que tenen el control de les llistes electorals, genera una despersonalització i un distanciament respecte a la relació entre els representants i els representats, que en bona part explica que «els sentiments que produeix la política a Espanya siguin majoritàriament d'indiferència, desconfiança i avorriment» com es desprèn de l'enquesta europea sobre valors promoguda per la Universitat de Tilburg. El que en iniciar-se el camí de la recuperació democràtica fou positiu, a hores d'ara s'ha convertit en un fre a la participació responsable dels ciutadans en el procés electoral.

Unió Democràtica, convençuda que cal tornar a la democràcia el seu sentit més profund, considera que ha arribat l'hora de reformar la legislació electoral a fi de substituir el sistema de llistes tancades per un nou sistema electoral mixt, que combini el vot directe a un candidat o candidata amb l'assignació d'escó a la persona més votada, amb el vot a una llista de partit amb atribució d'escons basat en un sistema proporcional. Aquest sistema, en permetre que els electors expressin la seva voluntat política per mitjà d'un vot personalitzat, a més de mantenir el vot global a una llista de partit, permetria establir un vincle directe entre els representants i els representats, cosa que afavoriria el sentit de responsabilitat i participació ciutadanes en els afers públics, i també el compromís dels representants envers els representats.

És cert que tota reforma comporta un risc, però el possible risc mai no pot justificar la inhibició, i encara menys quan la inhibició pot comportar un risc més elevat que no pas allò que es tem i es vol evitar. El risc, en aquest cas, és el d'acréixer el desinterès dels ciutadans per la política i d'allunyar-los de les seves responsabilitats envers la seva comunitat.

CONCEPCIÓ FERRER I CASALS
Diputada de la I i la II legislatures

La llei electoral de Catalunya

EL SISTEMA ELECTORAL PROPI ÉS UNA EINA que, per una raó o una altra, o al final sempre per la mateixa causa —el càlcul dels partits polítics sobre si un nou sistema electoral els farà guanyar escons o els en farà perdre en comparació amb el sistema electoral vigent—, li ha estat negada a Catalunya en els darrers temps.

L'Estatut del 1932

Segons l'article 14.3 de l'Estatut de Catalunya del 1932, el Parlament «serà elegit per un termini no major de cinc anys, per sufragi universal, directe, igual, i secret».

Les primeres eleccions al Parlament sorgit de l'Estatut del 1932 es van fer el 20 de novembre de 1932. El sistema electoral establert era el majoritari a dues voltes amb representació de les minories.

La convocatòria electoral va aixecar una vivíssima oposició femenina, ja que, malgrat que l'article 14 de l'Estatut i l'article 36 de la Constitució espanyola admetien el sufragi femení, va prevaldre el que establia la disposició transitòria del mateix Estatut, que havia fixat per a l'elecció del primer Parlament de Catalunya «el mateix procediment de les eleccions a Corts Constituents», procediment que no permetia el vot femení.

L'Estatut interior del 1933

L'Estatut interior, aprovat pel Parlament el 25 de maig de 1933, va tornar a establir, en l'article 18, que els diputats eren elegits pel poble per mitjà de «sufragi universal, directe, igual i secret», i afegia que «l'elecció serà feta per llistes i per àmplies circumscripcions».

L'article 19 del mateix text establia: «Seran elegibles per al càrrec de diputat els ciutadans majors de vint-i-tres anys, sense distinció de sexe ni d'estat civil, que, tenint la condició política catalana, reuneixin les qualitats que la llei electoral determinarà», i aquesta llei, d'acord amb l'article 20, havia de regular «l'exercici del sufragi sobre la base de la igualtat entre els sexes».

En paraules d'Ismael Pitarch, «els preceptes de l'Estatut interior encomanaven a la futura llei electoral la determinació del sistema electoral. En l'Estatut interior, malgrat les peticions de la Lliga, la Unió Socialista i un gran nombre d'altres partits i juristes influents, no s'establí un sistema proporcional; només es parlava d'elecció per llistes. Aquesta inconcreció, a més d'ésser facilitada per la

legislació de la República —el sistema electoral era el majoritari, amb representació de les minories—, afavoria els interessos hegemònics de l'Esquerra, molt beneficiada pel sistema majoritari.»¹

El projecte de llei electoral es presentà al Parlament el 18 de juliol de 1934. El Consell Executiu recollia l'opinió majoritària entre els partits polítics catalans, que es manifestaven a favor d'un sistema electoral proporcional. La manca d'una clara definició del partit hegemònic en aquells moments, Esquerra Republicana —si bé alguns membres eren proporcionalistes, d'altres tenien por d'inclinar-se per un sistema que els podia fer perdre la majoria (l'inevitable càlcul partidista)—, juntament amb les interrupcions de la vida del Parlament pels fets de l'octubre de 1934 i del juliol de 1936, impediren la discussió i la votació de la Llei electoral nascuda de l'Estatut del 1932.

La Constitució espanyola del 1978

L'article 68 de la Constitució espanyola diu:

«1. El Congrés es compon d'un mínim de 300 i un màxim de 400 diputats, elegits per sufragi universal, lliure, igual, directe i secret, en els terminis que estableixi la llei.»²

»2. La circumscripció electoral és la província. [...] La llei distribuirà el nombre total de diputats, assignarà una representació mínima inicial a cada circumscripció i distribuirà els altres en proporció amb la població.

»3. L'elecció es farà a cada circumscripció atenent criteris de representació proporcional.»

L'Estatut del 1979

De la regulació que fa l'Estatut del 1979, en l'article 31.1, sobre l'elecció del Parlament, cal destacar els punts següents:

Els diputats són elegits per un termini de quatre anys.

L'elecció és per sufragi universal, lliure, directe i secret.

L'elecció s'ha de fer d'acord amb la llei electoral que el mateix Parlament ha d'aprovar.

El sistema electoral és de representació proporcional.

El sistema electoral ha d'assegurar, a més, l'adequada representació de totes les zones del territori de Catalunya.

En els gairebé vint-i-set anys de vigència de l'Estatut del 1979, el Parlament no va aprovar la llei electoral.

1 PITARCH I SEGURA, Ismael E. «El sistema electoral», a *Llibre del cinquantenari*. Barcelona: Parlament de Catalunya, 1984, p. 31.

2 És la Llei orgànica 5/1985, del 19 de juny, del règim electoral general, àmpliament modificada posteriorment.

L'Estatut del 2006

A més d'assenyalar, com feia l'Estatut del 1979, que els diputats són elegits per un termini de quatre anys per sufragi universal, lliure, igual, directe i secret, i que el sistema electoral és de representació proporcional i ha d'assegurar la representació adequada de totes les zones del territori de Catalunya, cal subratllar que l'article 56 de l'Estatut vigent incorpora les novetats següents:

La composició mínima (100) i màxima (150) dels diputats del Parlament.

La creació d'una Administració electoral independent que garanteixi la transparència i l'objectivitat del procés electoral.

Més referència a una «lleï electoral», a la qual s'assenyalen uns camps de regulació obligada:

Requisits del sufragi.

Determinació precisa de qui són electors i elegibles.

Establiment de criteris de paritat.

La lleï electoral ha d'ésser aprovada en una votació final sobre el conjunt del text per la majoria de dues terceres parts dels diputats.

Si bé el nou Estatut aviat farà tres anys, voldria pensar que una sèrie de fets, com el que comporta —com ja he dit— la superior referència a una lleï electoral que fa l'Estatut del 2006, l'informe emès per la comissió d'experts creada per Acord del Govern del 27 de març de 2007 sobre criteris de participació, representació i transparència que ha d'incorporar la lleï electoral de Catalunya, la intensitat creixent de la preocupació per aquesta matèria, de la qual són una bona mostra els articles d'aquest Butlletí de l'Associació, i el recent estudi elaborat pel professor Agustí Bosch, per encàrrec de la Fundació Catalunya Oberta, Sistema electoral i qualitat democràtica,¹ poden posar en marxa, d'una vegada per totes, un procés parlamentari d'aprovació d'una lleï que ja tenen totes —absolutament totes— les comunitats autònomes d'Espanya, llevat de Catalunya.

En efecte, després de l'aprovació de la Llei orgànica del 19 de juny de 1985, del règim electoral general, i en un període de cinc anys (a excepció de les Illes Canàries, que ho va fer el 2003), totes les autonomies —cal repetir que tret de Catalunya— van anar aprovant la seva lleï reguladora de les eleccions al seu parlament o assemblea.

Com que poques coses són fortuïtes i cal cercar-hi una explicació, segur que part del fet rau en la denominada macrocefàlia barcelonesa i la seva relació, als efectes electorals, amb la resta del territori català. Però aquest no pot ser un problema etern que impedeixi l'elaboració d'una proposta assumida pels dos terços de la cambra, com demana l'Estatut.

La reflexió sobre el nostre sistema electoral no es pot reduir a l'endemà d'unes eleccions per a valorar el grau de participació i, tot seguit, lamentar-nos del percentatge d'abstenció, o per a reclamar conjunturalment que ha de governar la llista més votada o la que ha tret més escons.

L'extensió d'aquest article seria excessiva si em volgués referir amb detall a l'informe encarregat pel Govern i fet a instàncies de la Fundació Catalunya Oberta, però, si més no, voldria fer algunes consideracions a aquest respecte.

Coincideixo amb les paraules de presentació de l'esmentat estudi que ens va adreçar Joaquim Tosas, president de la Fundació Catalunya Oberta, sobre el fet que l'allunyament dels candidats respecte als ciutadans, la dilució de la responsabilitat dels electes i la seva manca de rendició de comptes davant els electors, o bé l'excessiu poder dels aparells dels partits en la tria dels candidats, poden produir la insatisfacció dels ciutadans; defectes —segons Tosas— que genera el sistema electoral vigent a Catalunya, que cal recordar que justament és, per defecte, el sistema general espanyol. No hi ha cap dubte que, segons com sigui el sistema electoral d'un país, es pot contribuir a millorar la qualitat democràtica en el sentit d'incrementar el contacte i els vincles entre els candidats i els ciutadans, a augmentar la percepció ciutadana de la representativitat dels processos electorals i, en general, a proporcionar més satisfacció respecte al funcionament de la democràcia.

Crec que, tot i la importància que en un sistema electoral tenen els capítols de participació (vot obligatori o no, eleccions simultànies, data i horari de la votació, vot per correu, vot electrònic, paritat entre els homes i les dones, etc.) i el de transparència (precampanya, duració de la campanya, sondejos, despeses i subvencions, etc), el moll de l'os està en les matèries o els sectors que generalment se situen en l'apartat de representació, és a dir: el nombre total d'escons, les circumscripcions electorals, el prorrateig d'escons per circumscripcions, la fórmula d'assignació d'escons, la representació proporcional i territorial i la forma de vot. Alguns d'aquests punts ja estan resolts pel sistema constitucional o estatutari vigent, especialment el sistema electoral de «representació proporcional», però les opinions recollides i els estudis a què hem fet referència volen introduir uns factors de correcció al sistema sense que aquest perdi la seva naturalesa. Així, l'estudi d'Agustí Bosch, després d'atalaiar en el panorama electoral de diversos països, s'inclina (cal dir que té cura de proposar un sistema compatible amb la Constitució i l'Estatut) pel sistema vigent a Irlanda anomenat «vot preferencial-transferible». A la papereta de vot consten tots els candidats d'una circumscripció i el votant o la votant ha de numerar-los segons la seva preferència. Quan la primera preferència no és aprofitable (bé perquè el candidat o candidata no té cap possibilitat de resultar escollit, o bé perquè ja ha estat escollit), el vot es transfereix automàticament al candidat o candidata que l'elector o electora ha col·locat en segona preferència, i així successivament fins que el vot és aprofitat per un candidat o candidata escollit per l'elector o electora. Tot i reconeixent que aquest sistema pot fer augmentar els contactes entre els ciutadans i els candidats, la satisfacció amb el funcionament de la democràcia i la percepció dels ciutadans de la representativitat de les eleccions, i que també el sistema actual espanyol proporcional i d'aplicació del sistema d'Hondt no és massa intel·ligible per als votants, crec que el sistema és força complicat per a introduir-lo novament al nostre país.

Josep Antoni Duran i Lleida³ creu, també, que ha arribat l'hora de canviar el sistema electoral. No pensa que el millor sistema sigui el de les llistes obertes, i es manifesta defensor del sistema electoral alemany, amb les correccions que calgui afegir a la singularitat del país. En aquest sistema cada ciutadà disposa de dos vots, un per a escollir el seu candidat de districte i l'altre per a prioritzar la seva opció política.

Opina, en Duran, que el sistema incrementa la participació dels ciutadans i que amb circumscripcions més petites els parlamentaris es veuran obligats a interessar-se constantment pels problemes del dia a dia del seu electorat. Entén que, si no es fa així, els parlamentaris depenen més del seu partit i del lloc de la llista tancada on se'ls col·loca.

Tot i reconeixent els avantatges de proximitat i relació entre els electors i els elegits, l'informe encarregat pel Govern a la comissió d'experts observa (pàg. 82) que la dificultat més important per a l'aplicació d'aquest sistema és la discussió que es generaria per a dissenyar petits districtes uninominals per a la selecció dels candidats individuals i la presència al Parlament de dos tipus de diputats: els elegits en una llista tancada i el votats personalment, amb la dualitat que crearia de criteris i de vincles amb l'electorat.

El dit informe del juny de 2007 encarregat pel Govern s'inclina (pàg. 84) per un sistema en què cada votant tingui l'opció de donar vots preferents a alguns candidats dins d'una única llista presentada a les eleccions al Parlament.

D'acord amb aquesta proposta, els votants sempre tindran l'opció de votar per la llista tal com ha estat presentada.

Els avantatges d'aquest sistema tampoc no són absoluts, i així ho reconeixen els autors de la proposta, perquè no crec que el sistema «millori els vincles entre electors i elegits», ni que «faci els diputats més responsables de la seva acció política i legislativa». No crec tampoc que els electors alterin massa l'ordre presentat pels partits a les seves llistes electorals. Pot ajudar, més probablement, a impulsar la carrera personal de cada diputat en el si del seu partit, segons com hagin estat els vots preferents obtinguts.

Si del *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* se suprimissin les preguntes que formulen els diputats al Govern, en què es recullen els neguits i les preocupacions dels electors, el nombre de pàgines de la publicació tindria una reducció ben dràstica. Hi ha moltes i moltes preguntes sobre aspectes diversos i que afecten tot el territori. És una mostra de la relació entre els electors i els diputats elegits, i de la consolidació de l'esperança del vot emès.

Un sistema electoral ha d'entrar en la regulació d'una tirallonga de punts que en aquest treball només s'han pogut esbossar, i espero que, en el nostre cas, es faci pensant en els interessos del país i no tant en els dels partits polítics.

Cal desbloquejar aquesta situació definitivament. Catalunya no pot continuar essent l'excepció. En tot cas, entre les aportacions pròpies —que de ben segur

3 DURAN I LLEIDA, Josep Antoni. *Entre una Espanya i l'altra: de l'11 M a l'atemptat de Barajas*. Barcelona: Columna, 2007, 2ª edició, pàg. 237.

que n'hi ha moltes més, de persones i de col·lectius del nostre país, que les que aquí s'han analitzat—; les aportacions, per descomptat, dels mateixos diputats responsables de l'aprovació de la nova llei, i les aportacions variadíssimes del dret comparat, hi ha d'haver prou vímets per a fer una cistella electoral que ajudi a millorar la qualitat de la nostra democràcia.

VICENÇ CAPDEVILA CARDONA
Diputat de la I legislatura

PD Havent acabat la redacció d'aquest article, he tingut coneixement d'altres treballs i propostes en marxa, com la que va anunciar Carme Valls en l'Assemblea de l'Associació del 13 de febrer de 2009, sobre una proposició de llei electoral de Catalunya formulada per mitjà d'una iniciativa legislativa popular que en aquests moments està en fase de tramitació.

Informacions

Nous associats

Donem la benvinguda a Jaume Farguell i Sitges, Bernardo Fernández Martínez i Jaume Vila i Fontcuberta com a membres de l'Associació.

Antics diputats traspassats

Antoni Farrés i Sabater (13-02-2009), diputat de la IV legislatura.

Reflexions sobre la Llei electoral a Catalunya

1. És una llei molt important

El sistema electoral que s'aplica a un país té una gran importància, ja que en depèn que els seus governants siguin una representació fidel dels seus habitants. Això sigui dit pensant que estem d'acord a dotar-nos del règim més democràtic possible. Si el sistema electoral no aconsegueix aquest resultat, cal pensar que no és l'adequat, i les bases democràtiques d'aquell territori estaran en perill. D'aquí ve la gran importància del sistema electoral.

Ara bé, com passa amb totes les coses importants, l'elecció del sistema electoral adequat és una operació difícil, com ho és explicar els diversos problemes que comporta la qüestió que ens ocupa en unes breus línies. De tot això es dedueix que la llei que ha d'aplicar el sistema hauria de ser conformada per la voluntat majoritària més àmplia possible. Només així la majoria estarà disposada a acceptar els resultats electorals, siguin els que siguin.

2. La llei que tenim i com s'hi ha arribat

La llei electoral que tenim actualment a Catalunya no satisfà la condició a què ens hem referit (ser elaborada per una àmplia majoria) ni obté el resultat desitjable (la més fidel representativitat dels electors). Recordarem, a més, que la mateixa llei indica que és «provisional» i, tanmateix, té una antiguitat de més de trenta anys.

La llei electoral que regeix a Catalunya va ser promoguda i proclamada pel Govern presidit per Adolfo Suárez, quan encara no havia estat elegit democràticament, i estava pensada per a regular les eleccions de tot l'Estat espanyol. El gran defecte d'aquella llei és la seva inclinació a afavorir els territoris poc poblats però de tendència conservadora, en perjudici dels més poblats i de tendència «progressista» (per entendre'ns). Així i tot, la llei ha estat resignadament acceptada pels sectors més perjudicats.

Quan va ser el moment d'adoptar per a Catalunya el seu sistema electoral, en ocasió del debat sobre el text del primer Estatut de Catalunya, finalitzada la dictadura franquista (la famosa Comissió dels Vint), va ser impossible arribar a un consens entre els partits polítics catalans. Precisament, la discrepància més important estava en el nombre de llocs atribuïts a cada circumscripció electoral i en la configuració d'aquestes circumscripcions. Els partits conservadors i de centredreta pretenien que les circumscripcions electorals fossin les comarques i que, aquestes, a més, elegissin un nombre de diputats que fos proporcional a

la seva població. Els partits d'esquerra no acceptaven aquesta solució; eren partidaris d'una representació tan proporcional com fos possible. Finalment, per a no retardar l'aprovació de l'Estatut, es va acceptar que s'aplicaria «provisionalment» a Catalunya la llei electoral de l'Estat. Exactament, la disposició estatutària provisional que regulava el sistema electoral català ens va remetre a les normes vigents per a les eleccions al Congrés dels Diputats de les Corts Generals, llevat d'algunes peculiaritats indispensables.

El nou Estatut de l'any 2006 es limita a establir algunes escasses normes en aquest sentit, i deixa per a més endavant l'aprovació d'una llei del Parlament de Catalunya que reguli el règim electoral.

3. Inconvenients del sistema actual

El sistema actual pateix d'alguns defectes prou evidents. En primer lloc, ja va ser acceptada com a un mal menor. D'altra banda, la llei adopta la província com a circumscripció electoral, i és ben sabut que la província, a Catalunya, és rebutjada majoritàriament com a demarcació geogràfica. Però, sobretot, la Llei atribueix a cada circumscripció un nombre de diputats que no és exactament proporcional a la població que té, sinó que la distribució perjudica els territoris de població més densa o més inclinada a votar partits d'esquerra. Finalment, la llei obliga els partits a presentar, per a ser votades, llistes de candidats tancades i bloquejades; és a dir que els electors no poden posar-hi ni treure'n candidats, ni en poden alterar l'ordre, un fet del qual depèn la possibilitat més pròxima o més remota d'obtenir un escó.

4. Quina seria la llei més convenient?

Per dir-ho molt resumidament, seria la llei que evités els inconvenients o els defectes que té la llei actual. Per consegüent, cal que s'intenti obtenir un text acceptat per una àmplia majoria i que, per tant, pugui tenir una durada llarga. Cal que la llei s'acosti tan com sigui possible al sistema proporcional («una persona, un vot»), assegurant, però, la representació dels diversos territoris que podrien ser les vegueries en una dimensió «adequada», amb el benentès que aquesta «adequació» no pot portar un desequilibri greu al sistema proporcional. Finalment, seria convenient establir un sistema de llistes, igualment tancades, com les d'ara, però no bloquejades, de tal manera que els electors pugessin indicar les seves preferències per un candidat o candidata, o més d'un, alterant-ne l'ordre de col·locació en la llista.

FRANCESC CASARES I POTAU
Diputat de la I i la II legislatures

Una nova llei electoral?

JOHAN STUART MILL EXPOSA QUE LA FORMA DE «GOVERN IDEAL» és la que «fa possible que el poble exerceixi, per mitjà dels diputats elegits periòdicament pel mateix poble, el poder de control últim». Les eleccions són, doncs, la visualització del nucli fort de la democràcia, les que donen, amb la decisió dels electors, legitimitat al sistema polític.

En una llei electoral no hi ha res gratuït, i les conseqüències polítiques no són imparcials, sinó que afecten directament la representativitat, l'elecció del president i la formació del govern. El consens entre les diferents forces polítiques és tan difícil i complex com ho és el fet de trencar-lo per reformar una llei o fer una llei nova, perquè estem parlant de com aconseguir més representació amb els mateixos vots.

Una bona llei electoral hauria de tenir en compte les característiques pròpies, territorials i humanes, del país entès en la seva globalitat, com una realitat canviant que no pot ni vol deixar de banda el seu caràcter històric, i s'hauria d'adaptar al que és més just i més adequat per a la seva gent, el seu territori i les seves circumstàncies.

En el nostre cas, hi ha partidaris d'accentuar la proporcionalitat i d'enfortir les capitals, el que equival a restar veu a les zones menys poblades i, fins i tot, a potenciar el centralisme. Mirem el que passa al nostre entorn. A l'Estat espanyol hi ha grans diferències; fem una senzilla divisió entre la població i el nombre de diputats que la representen i trobarem que la Comunitat de Madrid té un diputat per cada 179.000 habitants; Múrcia, el País Valencià i Catalunya en tenen un per cada 157.000, però Castella i la Rioja en tenen un per cada 78.000 habitants, i no parlem ja de Ceuta i Melilla, on tenen un representant per cada 71.000 habitants. És injust? No, perquè respon al principi d'equilibri territorial.

Pel que fa al País Basc, està als antípodes d'«una persona, un vot», ja que cada territori té el mateix nombre de candidats. Això és injust? No, és un acte de discriminació positiva que van considerar que era necessari socialment i nacionalment. Ells van prioritzar el fet de «construir país des de l'heterogeneïtat de les tres realitats institucionals».

Va ser poc democràtica, l'any 2005, l'elecció de Tony Blair, que amb un 35,2% dels vots va aconseguir el 55,1% de representació parlamentària? No, la llei del seu país prioritza la governabilitat, i la complementa amb l'elecció dels diputats territorials, és a dir, de proximitat.

Tots els sistemes democràtics són justos; ho és el d'una segona volta entre les dues llistes més votades, perquè permet que l'electorat triï més acuradament.

Té el mateix sentit l'elecció directa en paperetes separades del primer ministre o del president i la dels membres del Parlament.

Actualment el Quebec es planteja la inscripció voluntària al cens electoral, com fan molts països, en un acte d'aprofundiment democràtic, però sobretot de civisme. És tan important complir el deure cívic de votar que no fer-ho impossibilita l'accés a un lloc de treball a l'administració pública, ser membre d'un tribunal popular, rebre subvencions públiques, etcètera.

És indubtable que ens agradaria tenir la millor llei electoral, feta a mida i en exclusiva per a Catalunya, no únicament perquè així ho estableix l'Estatut sinó perquè podria tenir en compte les característiques singulars del país. I la més singular de les característiques és el fort sentiment d'arrelament comarcal. Doncs, per què no es pot valorar la possibilitat del diputat o diputada comarcal?

La nova llei es presenta com a solució al descrèdit de la política i a l'actual «passotisme» de la societat. Pot ser que la llei promogui la participació, modifiqui l'actitud d'allunyament de la ciutadania vers la política? Probablement no hi tindria massa incidència i —encara més—, si el procés d'elaboració de la llei comportés un excés d'estira-i-arrosses, o forts enfrontaments entre les diferents forces polítiques o, el que encara seria pitjor, si creés dos bàndols amb diferents opcions, o si la negociació de la llei s'allargués molt, aconseguiria efectes contraris i portaria encara més cansament i més allunyament respecte a la política.

Constatem que la desconfiança vers la política ve de lluny, però en comptes d'anar desapareixent, cada cop és més visible. Davant de determinades pràctiques que van malejant la confiança de la ciutadania, la resposta és el distanciament. Potser paral·lelament a la llei hauríem d'establir unes normes, no escrites però acceptades, d'ètica política, perquè les formes en democràcia són gairebé el més important de l'actuació política.

Per què l'any 1980, tot i que era possible constituir una majoria alternativa, no es va fer, això? Perquè hi havia un sentit de l'ètica i del respecte a la llista més votada —tal com passa als països de democràcia consolidada— que ho feia inviable. El record de la dictadura era massa viu, havíem de lluitar per la consolidació de la democràcia i enteníem que no ens podíem permetre cap burla al procediment, malgrat que fos legítim.

En definitiva, sigui quina sigui l'opció, no podem pretendre que arreplegant allò que ens agrada més de cada un dels sistemes surti una bona llei. No hi ha solucions màgiques. El que sí que cal és que la llei surti amb el màxim consens, amb el respecte degut a la ciutadania i, sobretot, amb una gran dosi de seriositat dels mitjans de comunicació i dels polítics a l'hora de tractar aquest aspecte. Si no fos així, valdria més deixar-ho córrer.

ROSA BRUGUERA I BELLMUNT

Diputada de la III a la VI legislatures

La llei electoral de Catalunya i l'autogovern

HAN PASSAT GAIREBÉ TRENTA ANYS des que fou aprovat l'Estatut d'autonomia de Catalunya del 1979 i encara no s'ha complert el mandat establert en l'article 31 d'aquella norma bàsica que, en un futur confiat, establia literalment que «El Parlament serà elegit [...] d'acord amb la llei electoral que el mateix Parlament aprovarà.» Certament, això encara no s'ha complert, i aquesta es una greu mancança del nostre autogovern.

L'exercici de la capacitat per a legislar en matèria electoral és important —jo diria que molt important— per dos motius principals. El primer d'aquests motius fa referència al fet que legislar sobre una matèria tan determinant com és la llei electoral pròpia és part central, nuclear, de la nostra capacitat d'autogovern. El fet de no haver exercit aquesta facultat comporta abdicar un dret reconegut que els partits de casa nostra no han estat capaços de materialitzar. Tots en som responsables, encara que segurament els principals partits polítics ho són d'una manera especial.

Aprovar la llei electoral pròpia és important per un altre motiu. Amb l'experiència catalana, i també amb les experiències alienes, podem establir un sistema electoral que doni compliment d'una manera plena a les dues exigències que ja marcava l'Estatut del 1979: representació proporcional i adequada de totes les zones del territori de Catalunya. Amb el sistema actual, l'espanyol, no es garanteixen complement cap de les dues exigències. Crec sincerament que el sistema electoral que podria complir millor les dues premisses seria l'alemany, adaptat, lògicament, a la nostra mida, ja que pot assegurar una proporcionalitat exacta i alhora, com que es tracta d'un sistema mixt, garanteix també la relació directa i propera del diputat o diputada amb el territori.

Ja és hora de posar fi a aquest incompliment flagrant de les previsions estatutàries. La llei electoral catalana no s'ha de fer esperar més.

ROC FUENTES I NAVARRO
Diputat de la III a la V legislatures

Sobre la llei electoral

EN VINT-I-NOU ANYS NO HA ESTAT POSSIBLE APROVAR UNA LLEI ELECTORAL catalana, malgrat que els dos estatuts —l'actual i l'anterior— la fan preceptiva. Les bases del sistema «transitori» vigent —l·listes tancades, circumscripcions provincials, proporcionalitat només a la circumscripció amb privilegi d'escons per a les províncies menys poblades— són idèntiques a les de la llei espanyola que s'aprovà durant la primera legislatura de majoria absoluta socialista. El mimetisme envers tot el que es fa a Espanya ha facilitat, segurament, que a Catalunya el consens parlamentari hagi consistit a no fer res.

Aquests darrers anys, però, ha anat prenent força un clam pel canvi. Cada cop som més nombrosos els que desitjaríem poder triar el nostre representant i no haver d'acceptar passivament la tria feta per les cúpules dels partits. Cada cop queda més clar que només una responsabilitat personal del representant davant dels representats permetria superar el desencís creixent de la ciutadania.

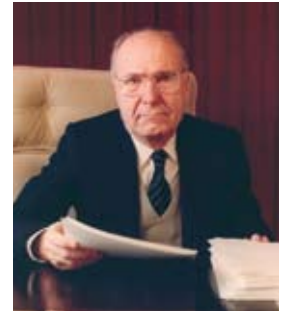
No hi ha cap sistema electoral perfecte i tot depèn del moment i de les circumstàncies. Però em sembla clar que, en la situació present, la llei electoral catalana hauria de garantir quatre principis fonamentals. Primer, la proporcionalitat estricta, eliminant diferències en el pes de cada vot. Segon, la representació directa de cada zona del territori (en el nostre cas les comarques). Tercer, la possibilitat de triar persones i no solament partits. I quart, la relació directa de cada diputat amb els electors de la seva circumscripció.

No tinc espai per a justificar-ho amb detall, però crec que el sistema electoral que compleix millor aquests requisits és el sistema alemany actual. La major part dels diputats hi són elegits en petites circumscripcions uninominals, i la resta —en un nombre que pot variar lleugerament—, en una única circumscripció nacional. L'elector vota amb dues paperetes. Amb l'una tria la persona que ha de representar la seva circumscripció i amb l'altra expressa les seves preferències ideològiques triant entre les llistes que presenten els partits per al conjunt del país.

El sistema garanteix que cada bocí del territori tingui el seu propi representant —amb el qual els ciutadans poden establir contacte directe— i obliga els partits (pel que els hi va) a presentar candidats coneguts i competents, susceptibles d'obtenir la confiança dels electors. Amb la llista nacional, els partits conserven joc suficient per a complir les seves missions essencials, i es fa possible ensem ajustar la composició final de la cambra a la proporcionalitat estricta.

Seria molt desitjable que la llei electoral s'aprovés durant aquesta legislatura. Però el pitjor seria que es fes una llei amb falses reformes, només per a cobrir l'expedient.

HERIBERT BARRERA I COSTA
President del Parlament restaurat (I legislatura)

Conferència de Patrícia Gabancho sobre l'ús social del català

LA POLÈMICA ESCRIPTORA I PERIODISTA PATRÍCIA GABANCHO fou convidada per la nostra associació a dictar una conferència seguida de col·loqui sobre l'ús social del català. L'acte, que va tenir lloc el propassat 5 de novembre a l'Auditori del Parlament i va aplegar una nombrosa assistència, fou presentat pel nostre president, Joan Rigol, que en la seva intervenció va destacar el paper brillant i combatiu de l'autora en la defensa de la llengua catalana.

Patrícia Gabancho, nascuda a la ciutat argentina de Buenos Aires i sòlidament arrelada al nostre país des de la vigília en què complia els vint-i-dos anys, és autora

d'un nombre considerable de publicacions sobre cultura, història i urbanisme que tenen la ciutat de Barcelona com a rerefons. El seu reconeixement com a escriptora, però, es produeix a partir dels llibres *Carta a la societat catalana sobre la immigració* i *La batalla de l'Estatut*, ambdós de gran impacte social i d'un considerable èxit editorial, superat només per *El preu de ser catalans*, obra en què adverteix que la desaparició de la llengua i la cultura catalanes pot ser cosa de dues generacions, i que consagra l'autora com un personatge de referència a casa nostra.

Just abans de començar la conferència, la senyora Gabancho va voler advertir que es disposava a fer un discurs políticament incorrecte. I, certament, les seves paraules ho foren, si tenim en compte que no va recórrer a subterfugis a l'hora de fer una aproximació realista a l'ús del català en els diversos àmbits de la nostra societat. Especialment viu va ser, també, el col·loqui posterior a la conferència,

en què es va produir una activa participació dels assistents i un estimulant debat amb la escriptora.

La conferenciant va acabar defensant d'una manera aferrissada el manteniment del català en les converses i la conveniència de no relegar la nostra llengua pròpia davant qualsevol circumstància fora d'allò més habitual. És el cas, per exemple, de les persones originàries del Senegal francòfon que viuen aquí, a Catalunya, les quals poden tenir més facilitat per al català que no pas per al castellà. En resum, ser ben educat i continuar parlant en català han de ser dues coses perfectament compatibles.

RICARD FERNÁNDEZ DÉU

Visita al monestir de Sant Benet de Bages

EL DIA 1 D'OCTUBRE DE 2008 vam fer la visita al monestir de Sant Benet de Bages, que la Junta de l'Associació, amb la col·laboració dels antics diputats del Bages, ens havia organitzat.

El primer ritual, com sempre, és la trobada, a mesura que anàvem arribant, dels antics diputats i els respectius acompanyants, a l'aparcament contigu a l'entrada del recinte. Salutacions, abraçades, petonets, «com va la vida?».

I, de sobte, per part meva, la primera sorpresa de la jornada. Apareix una cara conegudíssima que ens dóna la benvinguda, però que en aquell moment no acabo de situar. És la Marta Lacambra! La senyora Marta Lacambra. Ja l'he situada a la Generalitat. Amb ella i amb l'Eduard Carbonell havíem coincidit treballant en la ponència de la ja llunyana Llei de biblioteques. Era un puntal del Departament de Cultura. Després he sabut, però sense gaires detalls, que va passar per molts altres departaments, de tal manera que es devia conèixer

la Generalitat de cap a peus. I ara ens ve a rebre al monestir de Sant Benet de Bages. Què ha passat? Fetes les oportunes indagacions, m'assabento que ara és una alta executiva de la Caixa de Manresa (em sembla que subdirectora general) i, alhora, delegada general del complex Mont Sant Benet. Perquè resulta que el que anem a visitar no és només un monestir, sinó un complex força heterogeni, l'MSB, que, com diu l'eslògan, és un món obert als sentits.

Entrem al recinte i anem a un gran edifici modern que s'anomena La Fàbrica. Allà, la senyora Lacambra ens presenta el director general de la Caixa de Manresa, el senyor Valentí Roqueta, que ha volgut venir a saludar-nos. Ens adreça la paraula, ens explica com l'any 2000 la Caixa de Manresa va comprar el monestir, que estava en un estat de conservació lamentable, i com es van escometre unes importants obres de restauració. Una volta restaurat el monestir es van fer la pregunta «I ara què en fem?» I és quan va néixer la idea del complex Mont Sant Benet, que és molt més que un monestir —com el Barça és més que un club. I és que la Caixa de Manresa no només va comprar el monestir, sinó també els terrenys de l'entorn, en els quals hi havia una antiga fàbrica tèxtil travessada per un canal. Allí on hi havia l'antiga fàbrica, ara hi ha un modern edifici que anomenen La Fàbrica, que és el centre neuràlgic del complex i que conté, a més de la botiga i altres dependències, un gran i modern restaurant que es diu La Fonda.

Després de la salutació i la benvinguda, ens dirigim al monestir per començar la visita. Ens rep l'Anna, que serà la nostra jove, documentada i amena cicerone durant tota la visita. Ens explica la història del monestir, amb el seguiment de la qual gairebé es pot resseguir tota la història de Catalunya. Des

que el noble Sala el va fundar, gairebé com una ermita, i va anar a Roma a veure el papa per tal d'aconseguir que fos un monestir benedictí independent, fins a l'estat actual; passant per les obres de fortificació que el rei Pere III va ordenar que s'hi fessin, arran de les guerres amb Castella; els desastrosos efectes de la pesta; les successives millores i ampliacions que es manifesten en l'evolució des d'un romànic pur, amb alguns elements preromànics, cap a un gòtic primitiu. Al segle XVII el monestir passà a dependre de l'abadia de Montserrat, i aleshores s'hi van fer moltes reformes i s'hi van afegir tots els elements barrocs, seguint la moda d'aquell temps, entre els quals destaca un gran retaule que, d'acord amb els costums d'un altre temps més recent, el del Modernisme, seria desmuntat i convertit —per peces— en element decoratiu per a una casa burgesa.

L'abadia de Montserrat va convertir Sant Benet, primer, en una escola per a monjos joves i, més tard, en una residència per a monjos grans. I així, de vicissitud en vicissitud, s'arriba a la desamortització. El monestir, desconsagrat al culte i abandonat pels monjos, va ser posat a la venda, i després de passar per un parell de mans, va ser comprat (per 25.000 pessetes?) per la mare del pintor Ramon Casas.

I a partir d'aquí comença una altra història. El gran pintor modernista Ramon Casas, ajudat per l'arquitecte Puig i Cadafalch, durant anys es dedicà a transformar i adaptar algunes de les dependències del monestir per convertir-les en la residència d'estiueig de la seva família. Aquesta residència, burgesa i modernista, amb tota la seva decoració i el seu mobiliari, es conserva íntegrament tal com era.

Tot això: el romànic de l'església, el claustre, el celler, els afegitons barrocs, les dependències dels Casas, etcètera, ho vam anar resseguint durant la visita, complementada amb uns sorprenents muntatges audiovisuals.

Després d'aquesta exhaustiva visita que va durar gairebé tres hores, vam anar a dinar a La Fonda: taules de vuit persones; converses amenes, i la Flora Sanabra ens va anunciar que s'està estudiant la possibilitat de programar un viatge a Escòcia.

Havent dinat, vam visitar el tercer gran element del complex MSB. Es tracta del projecte Alícia. Té com a patrocinadors el cuiner Ferran Adrià i el doctor Valentí Fuster, i és un centre d'investigació i de divulgació on treballen químics, dietistes i cuiners amb l'objectiu d'obtenir coneixements que permetin el millorament de l'alimentació. El curiós nom d'Alícia ja ho diu tot: «Alimentació i Ciència». Ocupa un modern edifici, tot de vidre, que ofereix un gran contrast amb tot el que hem vist al matí.

Acabada la visita, ens anem acomiadant els uns dels altres. I fins a la propera!

JORDI VILA I FORUNY

Assemblea general ordinària de l'Associació

Tinguda el dia 13 de febrer de 2009 al Palau del Parlament

Resum de l'acta

Hi assisteixen vint-i-sis associats.

Obre la sessió el president, Joan Rigol, qui adreça unes paraules de benvinguda als associats i fa una reflexió sobre el paper que correspon als antics diputats. Entén que ha de prevaler la satisfacció d'haver servit Catalunya per damunt de tot. Lamenta la manca de la llei electoral de Catalunya, la qual hauria de servir per a apropar les persones que voten a les que són elegides.

El secretari, Ferran Pont, dóna lectura a l'acta de l'assemblea anterior, tinguda el dia 29 de febrer de 2008, la qual s'aprova per assentiment.

El secretari llegeix la Memòria d'activitats de l'any 2008, a la qual Josep M. Casals i Manuel Ferran Bauzà fan unes observacions, que hi són incorporades. Vicenç Capdevila, president del Jurat de tercer premi Conviure a Catalunya,

informa que, en aquesta edició, s'hi han presentat vint-i-dos treballs i que el jurat els està estudiant.

La tesorera, Rosa Martí, presenta els comptes de l'any 2008. El romanent, en data 1 de gener de 2008, era de 13.036 euros i, en data 31 de desembre de 2008, era de 12.972 euros. Pel concepte de quotes s'han cobrat 4.612 euros. En resum, ha estat un exercici equilibrat.

Sotmesos la Memòria i els comptes a votació, són aprovats per assentiment.

El secretari llegeix la proposta d'activitats per a l'any 2009. Per al dia 3 d'abril s'ha programat una visita a Lleida i al seu Museu Diocesà. Durant el mes de maig es preveu fer l'acte formal de lliurament del tercer premi Conviure a Catalunya. Del 8 al 15 de juny hi ha projectat un viatge a Escòcia, segons el programa que ja s'ha enviat a tothom i que compta amb una cinquantena de persones inscrites. Els dies 2 i 3 d'octubre es rebran a Barcelona els antics diputats de les Corts d'Aragó, amb motiu d'unes noves jornades tècniques, en què enguany es debatrà sobre el Senat com a cambra de representació territorial. El mes de novembre es programarà una conferència el tema de la qual encara s'ha de decidir.

A més, es convocarà el quart premi Conviure a Catalunya i s'editaran dos butlletins; s'informarà amb suficient antelació de totes les activitats esmentades.

Tot seguit, hi ha diverses intervencions per a demanar aclariments, sobretot amb relació al viatge a Escòcia, que són respostes per la vocal Flora Sanabra.

A continuació, la tesorera presenta el pressupost per a l'any 2009. Es preveuen uns ingressos de 5.000 euros i unes despeses de 6.000 euros. Vicenç

Capdevila, president del jurat del tercer premi Conviure a Catalunya, demana que a banda de l'import del premi de 3.000 euros es dotin dos accèssits. S'acorda destinar-hi 1.000 euros més. Per tant, al dèbit del pressupost s'hi sumaran 2.000 euros, a compte del romanent existent.

Sotmesos a votació tant la proposta d'activitats per al 2009 com el pressupost, són aprovats per assentiment.

En el torn obert de paraules, hi ha tot un seguit d'intervencions, de les quals seguidament es fa un resum:

Carme Valls felicita la Junta i referma la demanda de la llei electoral.

M. Carme Servitje proposa de fer accions per a aconseguir més associats.

Xavier Bada demana que es creï un carnet d'antic diputat o, com a mínim, de l'Associació.

Francesc Vernet insisteix que cal fer campanya per a aconseguir nous socis.

Josep M. Casals proposa que es demanin adreces electròniques.

Pilar Ferran proposa ampliar horitzons i estudiar la programació de visites a altres comunitats.

Manuel Ferran Bauzà explica les gestions fetes amb antics diputats d'altres comunitats.

Joan Rigol opina que cal prioritzar les relacions amb l'antiga Corona d'Aragó.

Flora Sanabra proposa redactar un escrit que especifiqui els serveis de què disposa l'associació (la revisió mèdica, entre altres).

Manuel Ferran Bauzà demana que s'estudiï un possible estatut dels antics diputats.

Ricard Fernández Déu referma la petició de l'estatut dels antics diputats. Opina que cal tenir un carnet del Parlament.

Josep M. Casals demana que la Junta estudiï seriosament la darrera proposta.

Francesc Vernet demana que els antics diputats gaudeixin dels mateixos avantatges que els seus homòlegs de les Corts espanyoles [no sé si és ben bé això].

Vicenç Capdevila pregunta si calen dos carnets. Proposa redactar un text i sotmetre'l a les esmenes dels associats.

Finalitzat el torn obert de preguntes i exhaurit l'ordre del dia previst, la sessió s'aixeca a la una del migdia i deu minuts del dia 13 de febrer de 2009.

JOAN RIGOL I ROIG
El president

FERRAN PONT I PUNTIGAM
El secretari

Sol·licitud d'inscripció

Sol·licito ser admès com a membre de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, per la qual cosa facilito la meua identificació i les dades bancàries per a la domiciliació de la quota anual.

NOM COGNOMS
ADREÇA
POBLACIÓ
CODI POSTAL TELÈFON
ADREÇA DE CORREU ELECTRÒNIC

Domiciliació bancària de la quota anual

ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

....., d de 20 ...

Signatura

SR./SRA. DIRECTOR/A DEL BANC/DE LA CAIXA
OFICINA NÚM. POBLACIÓ
COMPTE NÚM.

Us demano que satisfeu els rebuts que presentarà anualment l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, carregant-los al compte indicat.

Atentament,

Signatura

....., d de 20 ...

Trameteu aquesta butlleta a l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya.
Palau del Parlament. Parc de la Ciutadella, s/n - 08003 Barcelona

NOTA: D'acord amb l'autorització donada per l'assemblea general tinguda el 18 de febrer de 2005, la Junta va acordar modificar la quota anual de l'Associació, que, a partir del 2006, és de 25 euros.

ASSOCIACIÓ D'ANTICS DIPUTATS
AL PARLAMENT DE
CATALUNYA

PARLAMENT DE CATALUNYA

www.parlament.cat